

CO JE
ŠEPTEM...

Ali Cronin

FRAGMENT

LÁSKA
SEX
TOUHA

Co je šeptem...

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ali Cronin

Láska, sex, touha – Co je šeptem... – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CO JE
ŠEPTEM...

CO JE ŠEPTEM...

Ali Cronin

 FRAGMENT

Jonovi

Předmluva

„Šest liber padesát,“ broukl mrzutý prodavač v polyesterovém tričku s límečkem a s těkavýma očima. Dala jsem mu přesnou částku, se zářivým úsměvem poděkovala za bezchybné obsloužení a vzala si svůj kelímek popcornu (směs slaného a sladkého, vřelé díky) a kbelíček popcornu pro ostatní.

Donna – moje nejlepší kámoška – a její bratranec Marv čekali pod schody do kinosálu a klábosili s třemi kluky, které jsem nikdy dřív neviděla.

„Zásoby!“ oznámila jsem a postavila nákup na podlahu. „Omlouvám se, ale mám jenom tři brčka.“ Prohlídla jsem si ty nové kluky. Jeden z nich, hodně vysoký, s tmavě kučeravými pačesy, oblečený do trubkových džínů a černého saka, prohodil: „Společný brčka. Pohoda.“

Ani stínek úsměvu. No dobrá, znala jsem svoje hranice. Nemělo smysl ztrácet tady čas. Ale jinak to byla děsná škoda. Byl totiž fakt pěkný.

„Jé, promiň, Ashley,“ vyhrkl Marv. „Aiden, Jamie, Dylan.“ Na každého z nich ukázal. Domyslela jsem si, že všichni jsou ze stejné školy, čili ne z té naší. Já a Donna jsme chodily do Woodside a Marv dojížděl do Corlyns na opačném konci Brightonu.

Všichni přikývli na pozdrav, ovšem s výjimkou Dylana – toho, co utrousil poznámku o společných brčkách a který neráčil po mně ani kouknout.

Řekla jsem novým klukům ahoj a pak jsme všichni

vydupali nahoru do sálu číslo 2, abychom si dopřáli dvouhodinovku příšer a vnitřností a docela otevřených sexuálních scén.

Díky bohu za falešný průkaz totožnosti, což bible určitě neschvaluje. Bez něj bych na tenhle film neměla šanci ani mrknout.

„Teda, byla to ubohost,“ ohrnul Marv nos, když jsme vycházeli z kina.

„Děláš si legraci? Umírala jsem hrůzou!“ nesouhlasila jsem a přitom se choulila do kabátu. Topení v kině nijak extra nefungovalo a venku mrzlo. Naštěstí jsem si dnes oblékla svůj flaušák. Pochopte, jsem vychovaná pro život.

„Fujtajbl, ta oční bulva v zrcadle,“ chytla se Donna zepředu za krk, jako když se dává.

„Jo, ale stejně, všechno už tu bylo mockrát,“ pokrčil rameny Aiden. Nebo Jamie. Nepamatovala jsem si, který je který.

„Mně se to líbilo,“ připustil Dylan, z kapsy vytáhl slabou šálu a omotal si ji kolem krku. „Horory jsou přece samý klišé.“ Šálu měl vzorovanou mini lebkami a překříženými hnáty.

Pokrčila jsem rameny. „I kdybych vyloupnutý oko viděla milionkrát, stejně se vždycky trochu učůrnu.“

Marv se rozesmál. „V tom případě se radši vyhni krvákům s motorovou pilou.“

„Ale já je viděla,“ podrábala jsem si ze strany nos. „Vybavila jsem se plenami pro dospělý.“

No né... že by? Už jo, dokonce i Dylan pobaveně zacukal koutkem.

Donna naklonila hlavu k rameni. „Naše Ashley. Dáma za každých okolností.“

Předvedla jsem úsměv a vysekla pukrlátko, což není nic snadného, když máte okované boty a ty nejpřílehavější džíny, které kdy lidstvo vynalezlo. No, při pukrleti se džíny aspoň nezařínou do rozkroku, maximálně se tam nakrčí jako kapsa. Teda, ne že by mi takové prkotiny dělaly extra těžkou hlavu.

Ale to je jedno. Chvilí jsme se flinkali dál, porovnávali si scény ze svých nejoblíbenějších hororových filmů a dohadovali se, odkud známe herečku, která hrála tu první oběť, co vypadne ze hry (odpověď: měla roli i v seriálu *Sousedé*), a nakonec zjistili, že všechny nás nejvíc šokuje fakt, že drtivá většina obchodů už vytáhla vánoční výzdobu. A tím jsme se plynule dostali k...

„Vlastně hele, náš kamarád Ollie už teď připravuje vánoční mejdan,“ vzpomněla si Donna. Obrátila se k Marvovi. „Vždyť víš, tenkrát jsi tam byl na grilovacím večírku!“

Přikývl. „Jo. Bylo to fajn.“

„Tak přijďte taky, jestli teda máte chuť,“ ozvala jsem se. „Čím nás bude víc a tak.“ Kradmo jsem mžikla po Dylanovi. Neudělala jsem to schválně, oči mě zkrátka neposlechly. Na jednu stranu při té představě neblinkal hnusem, ale netvářil se ani zvlášť nadšeně. Marv se tázavě obrátil k Jamiemu, Aidenovi a Dylanovi; všichni tři mu zřejmě vyslali nějaký testosteronový telepatický signál, protože Marv přikývl: „Jasně, proč ne.“

A tak vše začalo, i když ne způsobem, jaký si asi představujete: *Při pohledu na ni jako by ho zasáhl blesk.*

1.

Do klubovny třináctého ročníku jsem nechodila pravidelně. Bylo tam moc rušno a divně to tam páchlo, jako zpocenýma nohama a sendviči vybalenými z celofánu, ale člověk si tam mohl zadarmo uvařit čaj; chodívala jsem tam hlavně ve dnech, kdy jsem byla totálně na mizině. A to jsem teda *byla* skoro pořád od chvíle, co mi maminka přestala platit za práci ve svém debilním butiku se svatebními šaty. Ekonomická situace, bla bla bla. A tahle tragédie nenabízela ani kousíček optimismu do budoucna, protože jsem tam dělala dál. Akorát jsem za to nedostávala prachy. Že jsem trumbera? No to si pište!

„Hele. Pokud jde o Dylana...“ prohodila Donna. Dívala jsem se, jak s otevřenou pusou třestí oči ke stropu a nasazuje si kontaktní čočky.

„Ahááá! Tak proto jsi cestou do školy málem zašlápla toho psa!“ zasmála jsem se a tím se vyhnula otázce – i když ne schválně.

Donna zamrkala a otřela si koutky očí. „Ach jo. Zaspala jsem, ale kvůli tomu nebudu chodit celej den s brejlema, ne?“

„Vždyť ti brýle sluší.“

Nedůvěřivě po mně zašilhala. „Jasně.“

„Jé, už se vaří voda.“ Došla jsem k odřenému pultu a ze skříňky vytáhla dva hrnky. Byly otřískané a zacákané od starých čajových skvrn – což tady znamenalo, že jsou čisté jako sklo. Do každého jsem hodila sáček

čaje, zalila vodou, zamíchala, vytáhla sáček, vyždímala ho a šup s ním do koše, pak jsem do hrnků šplouchla mléko (bylo těsně před koncem data spotřeby, ale to je ještě v pohodě), zamíchala a už jsem zase seděla na rozvrzané a poškrábané židli, abych s Donnou rozcupovala Dylana. Tedy ne že by bylo nad čím moc dumat.

„Hm, Dylan. Tomu říkám pěkný kluk,“ prohodila jsem jakoby ledabyle, ale v duchu jsem si vybavila jeho dlouhé nohy a husté pačesy a nad věcí jsem se fakt vůbec necítila. „Snad jenom že je moc užvaněnej. Člověk se skoro nedostane ke slovu.“

Donna se mému vtípku zasmála. „Přesně. Je trochu zvláštní, vid’? Podle Marva je prostě jen ostýchavý.“

Takže Donna mluvila s bratrancem o Dylanovi. Taky se jí líbí? Představila jsem si záblesk jeho zelených očí, ale hned jsem si na ně zakázala myslet.

„Ale ty po něm jedeš, ne?“ Donna se s chytráckým výrazem napila čaje. Měla mě dokonale přečtenou.

Pokrčila jsem rameny. „Na toho nemám, kotě. To bych se zrovna tak mohla honit za Robertem Pattinsonem...“ Nedořekla jsem. „A co ty? Tobě se líbí?“ Pokud jde o kluky, většinou jsme neměly shodný vkus, ale jeden nikdy neví.

Donna ohrnula nos. „Ne-e. Přece znáš moje pravidlo o pletených propínacích svetrech.“

„Ale vždyť propínací svetr neměl!“ namítla jsem, i když mně osobně se kluci v plandavých pleteninách líbí. V mém pojetí ta ruční pletenina přestává na klukovi fungovat jako kýč, pokud dotyčný ovšem ví, že takovou věc musí nosit s pořádnou dávkou ironie.

A ještě něco – ale to jen mezi námi – kluci v pletených svetrech jsou suproví v posteli.

Donna si odfrkla. „Ale měl. Pod školním sakem.“ Potřásla hlavou. „Můj typ teda není ani náhodou, ale tvůj *stoprocentně*...“

Usmála jsem se: „Už jsem ti vysvětlila, že na něho nemám.“ Vlastně mě to štvalo. Po návštěvě kina jsem celý víkend měla plnou hlavu jenom Dylana. Ať jsem koukala na televizi, nebo seděla na záchodě, nebo se snažila usnout, pořád tam byl, v mých představách se nonšalantně opíral o stěnu s nohama v úzkých džínách křížem přes sebe. Echm, to samozřejmě nebylo všechno, co dělal. A dost často byl u toho nahý.

A tak vůbec.

„Nebud' labuť,“ napomenula mě Donna. „Můžeme mít každýho, na koho si ukážem. Přece i ty osobně jsi měla většinu kluků z naší školy, ne?“ Líbezně se usmála. Potvora.

„Jdi někam!“ odbyla jsem ji zvesela. „A uvědom si, že mezi klukama od nás a Dylanem je rozdíl jako hrom. Je nádhernej.“

Donna se mi dlaní opřela o koleno a vážně naklonila hlavu k rameni. „Navlas jako ty, Ashley. Navlas jako ty.“

Ruku jsem ze sebe odstrčila. Moc legrační. „Houby, krásná je Saša,“ namítla jsem a dopila čaj současně s tím, jak se ozvalo zvonění na další vyučovací hodinu.

„Pcha, to zrovna.“

Donna mohla stokrát zvedat oči ke stropu, ale stejně na tom nic nezmění. Moje dokonalá starší sestra ztělesňovala krásu přesně podle mých parametrů, do

kterých jsem se já sama nevešla: byla jako princezna vedle kuchtičky, tedy mě, bohužel.

„Jo, a podle Marva se všichni ukážou na Ollieho mejdanu,“ dodala Donna, když jsme se na moment zastavily přede dveřmi na chodbu, kde ona měla zahrnout doleva a jít na divadelní vědu a já zase doprava na mediální studia. „Člověk nikdy neví, co se z toho vyklube.“

Přesně. Člověk to neví... ale já většinou jo. Vytěsnila jsem Dylana z hlavy a následující dvouhodinovku se soustředila na předmět zvaný mediální studia.

Dostali jsme za úkol natočit krátký dokument. Bavilo mě to. Myslím jako doopravdy, děsně moc. A i když nechci vypadat jako totální vejta, slibovala jsem si, že právě tohle by mi mohlo změnit život. Na rozdíl od většiny spolužáků jsem ještě nezačala vyplňovat přihlášky na vysoké školy. Donna chtěla jít na herectví, Cass zase do Cambridge na práva, tedy mezi jiným, Sára chtěla studovat dějiny umění, Ollie by rád dělal něco přes hudbu, Jack zase školu se zaměřením na sport. Poslední nerozhodnutí jsme zbyli jenom já a Rich. Podle mě Rich neměl ani páru o tom, kam si chce nasměrovat život, a donedávna jsem to o sobě nevěděla ani já. Nakonec jsem zvolila úhybný manévř, tedy že na žádnou univerzitu nepůjdu. Aspoň prozatím ne. Připadalo mi hloupé vyplácet tolik času na studium, které mě nezajímá, jen abych měla nějaký diplom. Maminka se Sašou se normálně zděsily, ale propána tohle je přece můj život. Nakonec se mi to váhání vyplatilo, protože jsem objevila, co by mě opravdu bavilo. Trochu jsem zapátrala a rozhodla se

podat si přihlášku na filmařinu na univerzitách v Southamptonu, Bournemouthu, Falmouthu a ve Východní Anglii. Zatím o tom nikdo nevěděl a taky se nic nedozví, pokud mě někde nepřijmou. A tenhle dokument jsem potřebovala přiložit ke svým přihláškám.

Rozhodla jsem se v něm soustředit na lidi, co se ocitli na prahu smrti. Bylo to téma blízké mému díky bohu doposud bušícímu srdci, protože v minulém čtvrtletí jsem se málem utopila při plavání v moři na výletě v Devonu. (To je na dlouhé povídání.) Trochu jsem si taky slibovala, že když o tom zážitku připravím dokument, přestanou mě pronásledovat noční můry právě o tomhle. Docela to fungovalo. A kromě toho se mi v posledních dnech do snů nastěhoval Dylan, a to byla móóóc příjemná změna.

Na pár příběhů ze života jsem narazila v místních novinách a bulvárních časopisech, kde se skrývaly mezi přiblblými články „Nechala jsem si aplikovat botox do podpaží“ a „Můj manžel je sexuální úchyl“. Jeden či dva z popsaných zážitků se daly brát vážně a byly i zajímavé. Při čtení jsem si uvědomila, že moje vlastní zkušenost je vlastně nuda. Přestala jsem dýchat a chvíli nato jsem už zase dýchala. Tečka. Dobu, která uběhla mezi ponořením se pod hladinu a probuzením v nemocnici, mám jednoduše vymazanou. Jako kdyby mezitím uběhla sotva vteřinka. Ale tihle lidé viděli zvláštní světla, dívali se na sebe shora, ze smrti neměli sebemenší strach apod. Mrzelo mě, že jsem nezažila něco podobného.

Zrovna jsem byla zabraná do historky nějaké staré paní na webu našich městských novin (jak za druhé

světové války vybombardovali jejich dům), když mi někdo drcnul do lavice.

„Hele!“ sykla jsem, připravená vyletět, ale byl to jenom Sam. Nesnášel mě, i když dřív to bylo jinak. Jednou jsme se dali do kupy na mejdanu. Přísahám, že bych do toho nikdy nešla, kdybych jen tušila, že Sam mě miluje *doopravdy*. Ale fakt jsem se tehdy zasmála jedině z toho důvodu, že jsem to upřímně považovala za vtip. Ale i po dvou letech se na mě nedokázal kouknout bez totálního vzteku. Zkusila jsem přátelský úsměv, ale kašlal na to a s knížkou *Dračí doupě* v podpaží odešel ke své lavici. Mmm, moc sexy.

To takový Dylan...

K čertu s tím! Nemohla jsem ztratit nic než svou důstojnost a o tu jsem přišla už dávno. Rychle jsem se ohlédla, ověřila si, že náš učitel Matt není v dohledu, a bleskově se přihlásila na facebook. Bylo jen otázkou času, kdy ho škola zablokuje, ale prozatím jsme k němu měli přístup, jak se komu zachtělo, jasně že mimo vyučovací hodiny! A tak jsem byla supernenápadná a za vteřinku jsem vyhledala Dylana v Marvových přátelích a poslala mu žádost, ať si mě přidá. Pokud to udělá, než se vrátím domů, pošlu mu vzkaz.

Ale nejdřív jsem musela zvládnout zbytek dne. Do konce hodiny jsem taktak stihla bleskově napsat a odeslat e-mail šéfredaktorovi novin s žádostí pro tu starou paní, jestli by mi dovolila rozhovor o svém zážitku, pak jsem šla do jídelny na oběd, kde jako každý den seděli Donna, Ollie, Jack a naši další kámoši Sára, Cass a Rich u čtvrtého stolu zleva, zhruba uprostřed místnosti. Vůbec nevím, proč a jak jsme si vybrali právě